

„Vi ste sol zemlje ... luč sveta ...“

(Mt 5,13.15)

Uvod

V kakršni meri živimo iz Kristusa, v taki meri okušamo vse in imamo vizijo vsega – to pomeni, da smo sol in luč.

Zakramenti so nadaljevanje Kristusovega utelešenja in vstajenja, kajti ko jih je ustanovil, je uporabil predmete, geste in besede, ki v moči Duha vsebujejo in posredujejo tisto milost, torej tisto ljubezen, ki nam jo je daroval, ko je umrl za nas grešnike.

Sekularizirani svet izgublja to srce, to ljubezen, ta okus.

V sklepnem poročilu je sinoda o zakonski zvezi in družini leta 2015 to potrdila, ko je izjavila, da so tečaji priprave na prejem zakramenta zakona vsebinsko siromašni. Bogastvo psiholoških, medicinskih, pravnih in pričevanjskih vrednot namreč pogosto ni pospremljeno s temi temeljnimi vrednotami, ki jih je mogoče povzeti kot Jezusovo ljubezen.

Že leta 2013 je papež Janez Pavel II. v apostolski spodbudi „Cerkev v Evropi“, ki je navajana tudi v nadaljevanju te knjige, prav

tako ugotavljal izgubo vrednot v „poplitvenju“ zakramentov.

Če se omejimo na razmišljanje o zakramentu sprave, k čemur nas na jasen in osebno doživet način v tem letu usmiljenja (v letu 2016; op. prev.) vabi Ania, se Anii pridružujem z željo, da bi moj, pa čeprav še tako majhen prispevek, pomagal razjasniti zmedo in nevednost številnih ljudi.

Vedno gre za izkušnjo ljubezni oziroma za izkušnjo resnične Ljubezni, ki se nanaša neposredno na njeno pomanjkanje – navsezadnje lahko greh opredelimo kot pomanjkanje Ljubezni. To je navdušujoče odkritje sv. Frančiška Asiškega, ki je, hiteč po podeželskih cestah, vsem kričal: „Ljubezen ni ljubljena ... Ljubezen ni ljubljena!“

Ne ljubiti ljubezen je greh, ki ga je Frančišek najprej prepoznal v sebi kot resnično in vedno trajno izkušnjo. Zaradi tega se je sveti Ubोजec nenehno bojeval s hudičem, ki nas zapeljuje tako, da bi sebe nadomestili z Bogom („Bosta kakor Bog,“ je rekel našim prastaršem), razglašala za „normalno“ to, kar vsi počnejo, čeprav je to, kar vsi počnejo, „splošno“. Izraz „normalno“ izvira iz besede „norma“, iz dobrega, iz Boga; Bog je normalen, ne pa to, kar počnejo vsi.

Hudič nas seveda vabi, da se imamo lepo, da smo uspešni, da ljubimo, vendar ob

tem zanika obstoj greha. Toda usmiljenje in greh se dopolnjujeta: zanikati eno pomeni zanikati drugo.

Ljubiti grešnika, iskati ga je edini cilj Kristusovih poti, ki se končajo tam, kjer je mogoče srečati vse ljudi: na križu. Vendar se to ne more niti od daleč zdeti kot pritrjevanje grehu. V zvezi s tem je značilen odnos svetega Frančiška: Frančišek prepozna volka, na katerega se obrne, kot ubijalca, a ga imenuje „brata“, kar pomeni ljubljenega brata. Tudi lenega in izkoriščevalskega brata je nagnal iz samostana z vzdevkom „brat muha“.

Usmiljenje, ki o grehu molči ali ga opravičuje, ki greha ne obsoja na ves glas, ne samo da ne pomaga kristjanu ozdraveti in ga ima za nesposobnega, da bi ozdravel, ampak se razodeva kot zlagana ljubezen, ki lahko pripelje celo do sovraštva, ker ga pusti v njegovi zmoti.

Pri tem kakor pri vseh drugih zakramentih je zelo pomembna hvaležnost, ki je v temelju vere. Ne gre za „znanje“, ampak za „hvaležnost“ Bogu za dar, za milost; isti koren najdemo tudi v besedi „evharistija“.

Ko govorim otrokom, jih vprašam: „Ali veš, da Bog vedno odpušča? Torej potem lahko grešimo?!“ Verjamem, da jim tako pomagam razumeti, da enako, kakor se zahvalimo in

smo hvaležni za prejeti dar, ravno tako ne nadaljujemo z grehi, se ne okoriščamo z njimi.

Vedno bomo grešniki. Ko bi pomislil, da bi vsaj eno sekundo življenja ne mogel biti grešnik, bi zanikal Kristusa – to bi bilo, kot bi zatrdil, da v tisti sekundi ni bilo potrebno, da je On umrl zame, da se je torej daroval po nepotrebem! Tudi kadar delam dobro, sem grešnik – bodisi zato, ker bi lahko to storil bolje, ali samo zato, ker tega dobrega nisem pripisal Bogu, od katerega prihaja vsako dobro. Ko so se ljudje obračali na svetega Frančiška in mu govorili, da je svetnik, je odgovarjal, da je vse, kar je on naredil dobrega, Božje delo in da ima od vsega, kar je res njegovo, samo grehe.

Kot je razvidno iz pričevanj in razmišljanj v tej knjigi, je resnični smisel spovedi veselje nad odpuščanjem, medtem ko sta ponižnost, s katero priznamo grehe, in bolečina, ker smo jih storili – čeprav sta potrebni –, samo druga plat medalje.

Iz srca se zahvaljujem Anii, ker na svoji koži in v svojem srcu okuša čudež utelešene vere in tudi nas vključuje v prijateljsko in bratsko skupnost.

Naj Marija Brezmadežna izprosi pri Gospodu, da bi njena lepota in njena ljubezen vedno bolj postajali tudi naši.

Brat Renzo Gobbi

1 *Odpuščanje*

Velikokrat v življenju vidimo in obsojamo ljudi ne glede na to, kakšni so v resnici, morda jih niti ne poznamo, jih ne poslušamo in ne razumemo. Ne pridigam vam, kajti jaz sem prva, ki sem to delala, kljub temu da je obsojanje greh.

Pogosto mislimo, da nimamo greha, in pravimo: „Saj vendar nisem nikogar ubil?“ Mar res ne? Jaz pa ti pravim, da si ga. Ubil si, prekršil si peto Božjo zapoved. Vsi smo morilci, vsi smo krivi ... Ali nam res ni nikoli prišlo na misel, da lahko tudi z mislijo ali besedami koga smrtno prizadenemo? Tudi z mislijo lahko ubijamo. Kajti ko nas kdo jezi, pogosto – tudi če ne želimo –, odgovorimo z jezo in ga, čeprav samo v mislih, zasujemo z žalitvami in obtoževanjem: nekdo izsili prednost na cesti, in ga takoj napadeš; nekdo drug je pred koncem delovnega časa zaprl okence na občini, kjer si več ur čakal v vrsti, in začneš o njem slabo misliti ...

V resnici bi se moral zahvaliti Gospodu, da pošilja na tvojo pot te preizkušnje, kajti v njih se lahko vadiš v krepostih, kot so

potrpežljivost, pokorščina in ponižnost. Vse to, kar občutimo kot zoprne nadloge, je v resnici preizkušnja ali, bolje, skušnjava: tisti od spodaj, sovražnik, se trudi, da bi izgubili potrpežljivost in se, ko se razjemo, sprejeli njegovo igro.

Kako nepredvidljivo je lahko življenje, bom izpričala na teh straneh. Našli boste tudi nekatera pomembna pričevanja oseb, ki so se spreobrile ob dobro opravljeni spovedi.

Spoved je zelo pomemben zakrament in posebej Medžugorje je zelo primeren kraj za spoved. Za Medžugorje pravijo da je spovednica sveta. Seveda imamo v vsaki spovednici kjerkoli na planetu to možnost, toda v Medžugorju duhovniki, ki tam spovedujejo, pravijo, da obhajajo spovedi, kakšnih niso obhajali nikoli prej v vsem svojem življenju. Ta mala vasica je kraj odpuščanja in sprave, kjer lahko prav danes začneš novo življenje!

Toda če imamo srce polno sovraštva in zamer, kako lahko Bog deluje v nas? Kako naj nas napolni s svojo ljubeznijo in s svojimi milostmi?

Najprej morate odpustiti, toda tega ne naredite zaradi tistega, ki vam je prizadel zlo, ampak to storite zase, da se tako izpraznite tistih občutkov, ki ne vodijo nikamor drugam kakor v smrt duše.